

İNSAN İNSANA EMANETTİR

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU
Eğitim Yöneticisi
Araştırmacı Yazar

www.ridvansadikoglu.com
Instagram: @ridvansadikoglu

İNSAN İNSANA EMANETTİR

1.Baskı : Mart, 2021

Basım :

Matbaa Sertifika Numarası :

© Copyright 2020, Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Kapak Tasarımı : Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Bu kitabın hakları

*Araştırmacı Yazar **Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU**'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yazarın iznini gerektirir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.*

MUHAMMED RIDVAN SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi, Araştırmacı Yazar. 1973 Diyarbakır doğumlu. İlköğrenimini Zonguldak İli Çaycuma İlçesi Barbaros İlkokulunda, Ortaöğrenimini ise Ordu İli merkez ve Mesudiye İlçesi'nde tamamlamıştır. Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalı, Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik ve aynı zamanda İlahiyat Fakültesi mezunu olup halen Halkla İlişkiler Bölümü öğrencisidir. Pedagoji alanındaki akademik eğitim sürecini devam ettirmekte olup özellikle "İslam Tarihi, İslâm'ın sosyalliği ve insanın en önemli kutsal olduğu" konularında dinsel terminolojinin topluma yansımaları yönünde "**İnsan İnsana Emanettir**" argümanı ile yaklaşık on dokuz yıldır araştırma ve incelemeler yapmakta, bu konuda eserler ortaya koymaktadır. 1995-2003 yılları arasında Adıyaman İli Kahta İlçesi Damüstü Köyü İlkokulunda sınıf öğretmeni, Adıyaman İli Kahta İlçesi Göçeri İlköğretim Okulunda Okul Müdürlüğü, 2003-2007 yılları arasında ise Diyarbakır İli Yiğityolu Köyü İlköğretim Okulu Müdürü olarak çalışmış; eğitimcilik hayatı boyunca oturup şartları eleştirip şikayet etmek yerine elini taşın altına koyarak 'mevcut imkanları okulun, çevrenin ve öğrencilerin lehine nasıl çevirebilirim' düşüncesi içinde insan üstü bir gayretle mücadele etmiş ve bu çerçevede 2005 yılında **YILIN ÖĞRETMENİ** ödülünü almış ve 2007 yılında öğretmenlik mesleğini bırakmıştır. 1998 yılından beri yazan Sadıkoğlu'nun Eğitim alanında yayımlanmış yüzlerce makalesi ile birlikte, yayında olan "Öğretmen Olmak", "Ertelenen Hayatlar (Roman)", 6 cilt ve 3280 sayfadan oluşan "LEKÜM DİNÜKÜM VELİYEDİN" (Araştırma ve İnceleme Dizisi 1-6), "Hz Havva'dan günümüze KADIN" (Araştırma İnceleme 7, 2 cilt), "Galiba Yanlış Anladık" (2 cilt, Araştırma İnceleme 8, Makale) "DİRİLİŞ" (Roman), "Geceye Bir Güneş Çizdim (Roman)", "Kerbübelâ (Roman-4 cilt)" eserlerinin yanısıra yazara ait Kadifeden Çılgınlık (Roman), VE KADER GAYRETE AŞIKTIR (Roman), ŞİRK İNANANLARIN HASTALIĞIDIR (Araştırma İnceleme-9, 2 cilt) , olmak üzere yayımlanmış onlarca eseri bulunan Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU yaklaşık 4 yıldır sürdürdüğü İnsan İnsana Emanettir Projesi çerçevesinde şu ana kadar 21 il, 196 İlçe ve 3017 okul ve kurum ziyaret etmiş olup halen bu projesini aktif olarak

sürdürmektedir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	8
Giriş	13
İnsan İnsana Emanettir	21
Bakın dağlar nasıl oturuyor?	37
Önce İnsan	54
Özünüz ne kadar gürse, o kadar özgürsünüz	67
Dertlerimizin sebebi bir, sureti başka	77
Ey İnsan	87
Ademlikten Adamlığa	97
Sen düzelirsen dünya düzelecek	106
İnsan düştüğü yerden kalkar	120
Köksüz ağaç meyve vermez	129
Kokusuz ve dikensiz güller	141
Ülkesiz zihinler	147
Zihinsel kölelik	156
Derdinden kaçanın dermanı olur mu?	164
Celladına aşk	174
Dışarı mı kalabalık, içerisi mi?	183
Kâğıda simit çizip martı doyurmak	192
Hesap için ağarsın ebedi sabahlar	204
Ektiğini biçeceksin	219
Teknolojik esaretimiz	230
Her imkân imtihandır	239
Gerçek dünyamız	252
İdrak yolları enfeksiyonu	263
Toplum kaybedenlerle dolu ama	269
Tekelimizdeki doğrular	277

Karşı mahalle	285
Evet bu kadar basit	295
Herşey çok güzel olacak mı?	306
Merhamet acımak değil, acıtmamaktır	318
Merhamet vicdanın kalbe okuduğu ezandır	325
Sağıra sözünü köre yüzünü süsleme yorulursun	337
Hangimiz Allah'a daha yakın	349
Hangi akıl?	355
Liyakat mi sadakat mi?	365
Ne olacak bu memleketin hali?	374
Bu hayat bize yetmeyecek	386
Suriye'yi doğru okumak	394
İkinci Nuh Tufanı	405
Corona külfet mi, nimet mi?	416
Başaramadık	425
Kelimeler boşluğu dövüyor	431
Kendine borçlu kalmak	442
Değerler matematiği	449
Çağımızın asıl vebası	456

*Kör bahçevanın bahçesinde biten gonca gibiyim. Bana, kırılmış ve
incinmiş dallardan kendine yuva yapan kuşların ilmîni öğret
Allah'ım! Sen, Hz. Bilâl'in göğsüne koyulan taşın ağırlığını kalbinde
hissedenlerin de Râbbisin!*

Eserin yazım aşamasından basım aşamasına kadar
desteklerini esirgemeyerek yürek teri döken
Sn **Şahane TOK** ve **TOK ailesine**,
Sn **Nurinnisa Seçil ÜSTÜNDAĞ** ve **ÜSTÜNDAĞ** ailesine
sonsuz teşekkürlerimle...

ÖNSÖZ

Zalimlerin bir parmak acı bal için nice kovan parçaladıklarını gördüğüm gençlik yıllarımdan beri harflerin kelimelere, kelimelerin cümlelere, cümlelerin ise sayfalara dönüştüğü uzun ve sonu gelmez bir yolculuğun içinde neredeyse tüm vaktim bilmenin ve sorumlu olmanın insana ne büyük mesuliyet yüklediğini ve bu durumun insanı tahammülü zor hallere sürüklediğini düşünmekle geçti.

Bazen yoğun bir duygu sarmalı içinde yaşadığım çağa olan borcumu ödeme gayesiyle yüreğimin sessiz çılgınlıklarını satırlara döksem de, kalemimden çıkanlara dair nefsimi pay çıkarmaya çalıştığımda kalemin kâğıda küstüğünü; yazanın sadece bir aracı olduğu idrakiyle coştüğumda ise gecelerin uykuya, kalemin ise mürekkebe ihtiyaç duymadığına **alenen şahit olmuş biri olarak** yaklaşık yirmi iki yıldır süren bu yolculuğumda bugün anlıyorum ki bilmek ağır, sorumluluk yük ve herşeyin farkında olarak yaşamaya tahammül göstermek de gerçekten çok ama çok zormuş. **Bu yüzden olsa gerek ki** isyankâr nefse karşı tedbirli olmayı ihmal etmemek adına ardına kadar açılan aklımın kapısı bir türlü kapanmıyor.

Kalem ve kelamla dost olan herkes bilir ki; insanlık tarihine kalabalıklar, güçlüler ve zenginler değil; tüm tarih

boyunca cesur, vicdanlı, dürüst, özgür ruhlu, sorgulayan ve itiraz eden bir avuç insan yön vermiş ve insanlığın her dönemi kendi münzevi yıldızlarını doğurarak önündeki karanlığı aydınlatmıştır.

Ancak, bu farkındalığa ulaşmış “**bilme**”nin ızdırabıyla kıvranan ve bu ızdırabın yüreğine taktığı coşkuyla kanatlanmış nasiplilerin ruhları semaya kanat çırparken, **bizim ise nasibimize**; mücadeleden elini eteğini çekip kendini kurtarma telaşına düşmüş, aidiyet ve sorumluluklarını unutmuş, her şeyi Allah’a havale etmekle vicdanını avutan, bir kötülük gördüğünde devreye girmesi gereken aklını, vicdanını örten insanların baskın olduğu; amellerin görüntülerle süslendiği, riyâ, kibir ve inkarın her tarafı kapladığı; özlerin efsunlu sözcüklerle kirletildiği; zamanın bereketsizleştiği, bilgiden çok bilginin şehvetinin arandığı **paslı bir zaman dilimi düştü**.

Mezarlığa uğramamış, ölüm ve ayrılık acısını iliklerine kadar yaşamamış; otogar, havaalanı, garlardaki ayrılık ve buluşmalara tanıklık etmemiş; dua kanallarının ardına kadar açıldığı, acziyetin doruklara çıktığı ameliyathanelerin önündeki çaresiz bekleyişi görmemiş; açlık çekmemiş, yoklukla buluşmamış, ihanet nedir yaşamamış; yarı yolda bırakılmamış insanların google’den aşırıdıkları malumat kırıntıları ile bilgelik peşinde olduğu veya popüler kitaplardan hayatın anlamını aradığı bu kirli zaman diliminde **ruhlarımız avuçlarımızda yazık ki bir hüznün yumağı gibi artık**.

Zira gönül coğrafyamızdaki vicdan toprağımızın sevgi yağmurları ve merhamet güneşi ile koşulsuz tüm yaratılan için bu dünyadaki cenneti inşa etmesini **tüm zerrelerimizle arzulasak da**; ekseriyetle kudreti aradığımız, dillerimizde “**adalet, hakikat, merhamet**” gibi ulvi söylemler olsa dahi güce ve güçlüye olan meylimiz; bazen güçlü olduğu için sevdiklerimiz, bazen de sevdiklerimizi ısrarla her konuda güçlü ve yenilmez görmek istememiz ve **en acısı da taklidi bir maneviyata sahip olmamız nedeniyle**, şehitlerinin başlarını vererek kaldırdıkları bu mümbit coğrafyanın izzetini ve şerefini yok etmeye çalışan, küçücük hırslarının ardında yitip giden kayıp zamanların insanların değirmenine su taşıyoruz.

Oysa ki zaman, yeniden yola çıkma; güneşin altındaki yerimizi alma; yeniden kendi küllerimizden doğma; yeniden insan adına, hayat adına, adalet ve özgürlük adına; ahlak ve onur adına; bilim ve sanat adına konuşmak, tartışmak, inisiyatif alma zamanı. **Yaşadığımız çağa olan borcumuzun farkındalığı içinde** uykusuz gecelerimiz, gözü yaşlı secdelerimiz ve rıza makamına olan aşkımızla bahşedilen her nefesi; toprağın yeniden uyanması, gün ışığının bulutları yarması, yağmurun ansızın boşalması gibi; ne düşüneceğinden çok nasıl düşünüleceği üzerine; peşin kabullenmelerden çok eleştirel düşünme üzerine; ezberlemekten çok keşfetme üzerine, modellerden çok değerler üzerine, tanımlamaktan çok tanıma üzerine, cevap vermekten çok soru sorma üzerine; tüketmekten çok üretme

üzerine, benden çok biz üzerine; geçmişten çok gelecek üzerine, nasıldan çok niçin üzerine bina etme zamanı.

Ceberrut değil güleryüzlü, ötekileştirmeden birleştiren ve kucaklayan, servet ve zenginliği değil emek ve çabayı önceleyen, egemenlerin dudaklarına değil ezilenlerin gözlerine bakılarak adaletin tesis edildiği, baskıcı değil özgürlükçü, cehennem korkusu üzerine değil cennet müjdesi üzerine bina edilen, inandıklarını akıl süzgecinden geçiren, adını ibadet koyduğu ritüellerle değil ahlaki ilkeleriyle tanınan ve tanıtılan, dini bir yaşam biçimi olarak görüp vicdanlara emanet eden, adalet ve barışı herşeyin üstünde tutan **manevi dünyamızı yeniden diriltmek zorundayız.**

Bu dirilişin heyecanıyla nefretin yerini merhamet; kinin yerini kardeşlik; şirkin yerini tevhid; batılın yerini hak; karanlığın yerini aydınlık; maddenin yerini mana; alışkanlıkların yerini aşkınlık; hüsrânın yerini gufran; küfranın yerini şükran; kabuğun yerini çekirdek; aracın yerini amaç; malumatın yerini marifet; sözün yerini davranış; rivayetin yerini riayet; tasarrufun yerini tasadduk; israfın yerini paylaşma; hırsın yerini huzur; tamahın yerini kanaat; benliğin yerini birliktelik; Kabil'in yerini Habil, hevanın yerini takva, yatağın yerini seccade; öfkenin yerini itidal alsın.

Niyet okumaya ayırdığımız enerjiyi anlamaya, yorum yapmaya harcadığımız zamanı okumaya, slogan atmaya kullandığımız motivasyonu üretmeye yönlendirme gayretiyle harf harf, kelime kelime cümle cümle inşa

ederek “**eleştiri**” kültürü ile yoğurduğum düşünce dünyamın yansıması olan ve mümbit coğrafyamızın elliye aşkın haber sitesinde düzenli olarak yayımlanan makalelerimin yer aldığı elinizdeki bu kitapla **yürek ülkenize misafir olmaya cüret etsem de; bilinmelidir ki o** ülkeye huzur iklimini yeniden getirecek, hakikat ile buluşturacak, akla ve vicdana davet edecek ve ruhlardaki pası, kiri sökecek **her ne varsa kalemin, kelamın ve ilhamın sahibine ait olup** satırlar boyu **ne kadar eksik gedik varsa da şahsıma ve nefsim aittir.**

Hz.İbrahim(as)'e su taşıyan karınca misali; sırtımızda dağlar, gönlümüzdeki sonsuz umutla **tüm** çorak arazilerinizi yeşertebilmek ümit ve temennisiyle.

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU
Mart, 2021

GİRİŞ

Yaklaşık 19 yıldır hemen her platformda, girip çıktığım her yerde, ortaya koyduğum her satırda, yazdığım her eserde **insanın en önemli kutsal olduğunu**, tüm kutsalların insanın huzuru ve mutluluğu için kutsiyet kazandığını, insan mutlu ve huzurlu değilse eğer bu kutsalların ya anlaşılmadığını ya da anlam kaymasına uğratarak içinin boşaltılıp sınırlarının alındığını haykıran biriyim.

Dünü, bugünü ve yarını sezebilmemi sağlayan bu gerçeklik de, kaynağı "**sevgi ve merhamet**" olan mümbit bir inancın yol haritasında "**insanın insana emanet edildiği**" hakikati ile yüzleştirdi beni. Bu söylem ise hem hayatımı, hem doğrularımı, hem hayata bakışımı, hem de "**kitab-ül süğra**" dediğimiz insana bakış açımı şekillendirdi.

Gönlümüzü muhatap alıp, gözlerini hayra ve güzelliğe yoran ahlâkın varisi olarak da hem yaşamı kalbimizin renginde yaşamaya başladık hem de bu rengi etrafımıza bulaştırma gayreti içinde olduk. Bu yönüyle de güzelle çirkini, iyiyi kötüyü, hak ile batılı ayırt edip tanıma yetisini sağlayan ve azıcık bir bedelle türlü rahmetler sunan Rabbimize salt söylemlerimizle değil **eylemlerimizle de** şükür makamındayız.

Zira kâinatın “**gözbebeği**” sıfatıyla hem varlık âlemindeki biricikliğinin hem de gönderilmiş olmanın şahitliği içindeki insanın; mesuliyetinin nerede başlayıp nerede bittiğini, bu konumdaki hak ve hukukunu seçebilmek adına sorgulayan bir akli binek edinerek menzile ulaşması gerekiyor. Ama kavramların farkını hakkiyle bilen, bunu yerli yerince kullanan; hem tasvir eden, hem ibret alabilen; kalbi, vicdanı ve fitratı kendisinde buluşturan, donatılmış olmanın başlı başına bir yükümlülük olduğunun da, günü geldiğinde bu yükümlülüğün hesabının da sorulacağını farkında bir **akılla tabi ki**.

Çünkü her yaratılmışın secdesi zoraki iken; sorgulayan, farkındalığı yakalamış, hayreti terk edip ibrete geçmiş bu aklının rehberliğinde aklen yakıştırabildiklerine kalben de şahit olabilme arzusuyla yanıp tutuşması gereken **insanın secdesi iradesine bırakılmıştır** ve irade sahibi iken teslimiyet daha anlamlıdır.

“**İnsanın insana emanet edilişindeki**” sır da sanırım bu teslimiyet anahtarıyla açılıyor.

Bu anahtara sahip olma nasipdarlığını elde eden kul; muhtaçların ihtiyaçlarını giderebilen nihai kudret sahibinin; zatıyla hükmünde ortaksız olmasına rağmen kullarının muhtaçlığını giderirken başka kulları bu işlere vesile kıldığını; bu vesileyi yaratırken birinin ihtiyacını giderdiğini, öbürünü ise sunduğu imkânlarla imtihana tabi tuttuğunu fark edebiliyor.

Bu muhtaçlık ve imtihan silsilesi içinde **her imkânın aslında bir imtihan olduğunu** atlayıp yaşamı hızın, hazzın, ayartıcı hırslarının ve arzularının izini sürerek “**özgürleşmek**” olarak görenler; bu vesileler zincirini zihinleriyle gönülleri el ele veremediği için atlıyor belki.

Ama vaktin ihtiyaçlarını bir tarafa bırakıp yaşamın tamamına gönül veren hayrı arayan bakışlar bulabildikleri her fırsatı kendileri için rahmet vesilesi kılma telaşı içinde kıvranıyor. Üstelik yapabildikleri kadar yapamadıklarının da derdiyle mustarip olarak. Bu ıstırap içinde de Rabbin rahmet ve ikazlarını önce kendisine, sonra çevresine ve en nihayetinde de tüm kâinata “**annelik makamının şefkat ve merhameti ile**” beyan ederek merkeze insan alınmadan hiçbir dini veya beşeri kuralın yaşamda hüküm icra edemeyeceğini “**hal diliyle**” ikrar ediyor.

Yinelenen ikazlara rağmen, tezkiye edilmediği için asıl sahibini ağırlamaktan aciz olan kimi kalplerin hakikate bir türlü açılmıyor oluşu da sanırım insanlardaki **kibir ve güç hırısından** kaynaklanıyor.

Haklının değil güçlüünün önde olduğu, “**güc**”ün hakta değil, “**hakk**”ın güçte olduğu bu anlayış biçiminde “**iman**” iddiasına rağmen, haklı olanın değil, “**güçlü**” olanın yanında olmak benimsenerek gerçeğe karşı sahteliğin, doğruluğa karşı riyanın, takvaya karşı hırsın, bilgeliğe karşı cehaletin rağbet gördüğü bir süreçte “**akıl tutulması**” yaşatabilecek yozlaşmalar başlıyor.

Zira hırsının, hasetliğinin, hadsiz heveslerinin esaretinde Rabbe iman ettiklerini iddia etseler dahi sürekli **“ben”** diyen ve **“benlik”** çukurunda boğulan ölü kalpler **“biz”** derken bile **“ne kadar nemalanabilirim”** düşüncesi içinde (*iman iddialarına rağmen*) Allah’a ve O’nun hatırlattıklarına değil, nefislerinin heveslerine ve kendilerini ayartan diğer akıl sahiplerine meylediyor.

İyiyle kötünün, doğruyla yanlışın, güzelle çirkinin, hak ile batılın münazara meydanı olan dünya, **tam da bu şekilde** artık sağdan yanaşan şeytanla kimi gönülleri allak bullak ediyor; hayra meyledebilme nasibini elde eden gönüller ise şerrin kelimeleriyle yeniden baştan çıkarılıyor. Her kuşun kendi cinsiyle uçuşması misali saflar sürekli yenileniyor; çetin imtihanlar yeni kılıklara bürünmüş halde muhataplarını seçmeye devam ederek bu imtihanlar karşısında **“ak ile kara”**, **“hak ile batıl”** ayrışıyor.

Sebepler ve mecburiyetler üzerine bina edilen arzın biricik kuralıdır **bu evet**, ama bu ayrışmada hakikatin bilgisinden nasipsiz olanlar ne denli aydınlıktan uzaksa, görebilen gözlerden süzülüp akledebilen kalplere kavuşan nasipli gönüller de o denli nimetlere kavuşuyor.

Öyle ya, ateş misali nimetler maşayla tutulmazsa elin yanacağı mutlak; ya maşadan yana nasipli olmak gerekiyor ya da ateşlerden uzak durmak icab ediyor. Ama her ne yaşanırsa yaşansın; gönüllerde beliren korkuyu ve rahmeti, bekleyiş ve umudu, hüznü ve saadeti ayrı sayfalar halinde

okudukça işlerine Allah'ı vekil kılanlar O'nunla, O'nun muradıyla zulmetten nura, zilletten izzete doğru zorları kolaylayıp yürümeye devam ediyorlar.

Lafın kisası aynı havayı soluyan, aynı sıkıntıyı yaşayan, aynı sevince ortak olan **iki insandan biri dert küpü oluyor** böylelikle, **diğeri deva küpü**. Biri şikâyet üretiyor, öbürü çare. Biri yük oluyor, öbürü yük taşıyor.

İşte "**emanet**" bilinci tam da burada devreye giriyor.

Hak ile batıl terazisindeki bu "**bilinç**"; taşıdığımız candan, o can o bedende dolaştığı müddetçe temas ettiğimiz her şeye; yaşadığımız evden oturduğumuz koltuğa; cebimizdeki paradan eşimize, çoluk çocuğumuza; aldığımız nefesten karşılaştığımız insana, yaşadığımız andan sarf ettiğimiz söze kadar sahip olduğumuzu sandığımız; bizim olmayan, bizde durması için bir müddetliğine "**sınama amaçlı**" teslim edilen ömür, sağlık, evlat, mal, mülk, akıl, idrak, güzellik dâhil herşeyin "**bize ait olmadığı**" idrakini nasip ediyor.

"**Ben kazandım**" zannettiğimiz malın da, dikkat ettiğimiz için uzadığını sandığımız ömrümüzün de, gayret ettiğimiz için elde ettiğimiz vehmine kapıldığımız başarımızın da "**aslında bize ait olmadığı**" düşüncesi; hem kendi hiçliğimizi hem de kendimize ait olsun olmasın var olan her bir şeyin hiçliğini idrak etmenin eşiğine varıp oturtuyor bizi aynı zamanda "**birbirimize emanet edildiğimizizin**" de bilinci içinde.

“Yok”u fark etmekle yegâne var olanı tanımanın kapısı da aralanıyor böylelikle.

Bu kapıdan içeri girip sadece kendimizi kâmilen terbiye etmekle kalmıyor, başka kulları da hal ve ahvalimizle bu güzellik sofrasına davet etmiş oluyor; ısrarla andığımız “Müslümanlık insanlığın annelik makamıdır” cümlesinin de altını doldurmuş oluyoruz.

Ama bizim toplum olarak **asıl sıkıntımız da burada başlıyor** ne yazık ki...

Çünkü sunulan nimetler içinde ihtiyacımız dışındaki her şeyden hesaba çekileceğimiz konusunu unutmuş; ağızımıza aldığımız her lokmada, israf ettiğimiz her damla suda, fazladan aldığımız her giyside, beğenmeyip dolaba attığımız her ayakkabıda, günlük çöpe attığımız 7 milyon ton ekmekte fakirin, fukaranın, yetimin, düşkünün hakkı olduğunu “benlik” çukuruna gömmüş; her anı kayıt edilen bu emanet yaşam içinde tüm bunların hesabını verebilecek şuur ve bilinci kaybetmiş durumdayız. Dünyada her gün açıktan ölen on binlerce insanın üzerindeki parmak izlerimizi **göremiyoruz**.

Zira yaşadığımız çağa rengini veren kapitalist zihin yapısı bize nefsimizi okşayan sloganlar eşliğinde “tüketmeyi” dayatıyor. Dışımızdaki dünyanın bitmek bilmeyen değişim ve gelişim sancısının uğultusunda serbest piyasa ideolojisi doğrultusunda sürekli “tüketmeye” teşvik ediliyoruz.

Çünkü kapital dininin yaşaması için gerekli olan ve adeta atomize edilmiş tüketiciler hükmündeki bizler tüketeceğiz ki, onlar semirsin.

Bu tüketme arzusu içinde de sahiplik arzumuz “**sorumluluk ihmâline**” dönüşsün. Her şey bizim olsun derken biz kendimizden bir başkası olup çıkalım. Dışımızdaki gürültüden içimizdeki sese sağırlaşalım. Hakikati haykıran vicdanın sesine sağırlaştıkça da nefsimiz bize imam olsun. Hevâ ve hevesimiz, dünya sevgimiz, ölüm korkumuz, kendimizden kopuşumuz, gelecek algımız, savrukluğumuz, dengesizliğimiz, şuarsuzluğumuz, ilimsizliğimiz, amelsizliğimiz, ihlâssızlığımızla kalbimizden başlayarak, bizi insan kılan her neyimiz varsa teker teker yok etmeye başlayalım. Buharlaşan her değerimizle beraber, irfânımız, izânımız, insâfımız yara alsın; iyiliğimiz, güzelliğimiz, kardeşliğimiz can çekişsin; adâletimiz, insanlığımız, iddiamız ölsün ama görmeyelim. Perde inen gözlerimizle kendimizi değil sadece, mâzimizi, istikbâlimizi, son bir umutla bize dikilen mazlum gözleri, bizim kim olduğumuzu hatırlamamız niyâzı ile göğe açılan elleri, hâlinden muzdarip, olması gerekenden habersiz ruhları yok edelim ama farkında bile olmayalım.

Alın başınızı ne olur ellerinizin arasına.

Tüm bu saydıklarım olmadı mı?

Asıl gayesi niteliksiz bir eğitimden geçmiş, düşünmesi ve aklını kullanma şansı elinden alınmış, özgüvensiz, sadece tüketici olarak ihtiyaç duydukları, ürettiği hiçbir şeyle tanınmayan, saygı duyulmayan bir kültür oluşturmaya çalışan kapital dinine her birimiz iman etmedik mi?

Evet, kul dilediğinde Rabbi de diliyor. Hayrın vesilelerinden olmak kadar şerrin vesilelerinden olmak da kulun iradesince cereyan ediyor. Bizler hayrı ve güzelliği talep ettiğimiz sürece bu yöndeki işlerde kullanıyoruz ki istifade etmek isteyen kullarına ziyadesiyle veriyor.

Öyleyse **“emanet”** bilinci içinde **“bal yapan arılardan biri mi olacağız yoksa peteğin yolunu bile bilmeyen yaban arılarından biri mi?”** Asıl mesele bu sanırım.

Zira bugün amel var hesap yok!

Yarın hesap var amel yok.

İNSAN İNSANA EMANETTİR

Alışveriş yapmak, yeni bir şeyler almak, herkesin sahip olduklarına sahip olmak, popüler şeylerden haberdar olmak, günün trendlerini takip etmek, ekran başlarına çivilenmek, dokunmatik olan her şeye yüzlerce kere dokunmak ama aslında gerçek olan hiçbir şeye dokunamamaktan ibaret olan bu döngüde tüm bunları yapmayı, biraz da bütün dünyaya gösterebilmek, üstümüze takıp takıştırıp sergilemek, insanlığımızın orasına burasına iliştip kişisel vitrinimize koyabilmek için delicesine bir arzu içindeyiz.

Günümüz dünyası bitmek tükenmek bilmeyen bir değişimin **kulakları ve kalpleri sağır eden** uğultusu ile dolu. Siyaset, ekonomi, sosyal medya, eğlence ve teknoloji gibi birçok alan, gösterdiği gelişmelerle sürekli dikkatimizi çekmeye ve kendine yöneltmeye çalışıyor.

Kalplerimize ve maneviyatımıza **hücum eden birer düşman gibi** kıyasıya yarışıyor gibiler sanki. Onlar bu yarışlarında başarılı oldukça bizler **'tüketmeye'** teşvik ediliyor, sahip olma arzumuzla şahitlik mükellefiyetimizin üzerini örtüyoruz.

Bu nedenle olsa gerek ki adını **'modern'** koyduğumuz, bu paslı ve beyazları iyiden iyiye kirletilmiş iklimde her birimiz **programlanmış tüketiciler** hükmündeyiz artık.

Yapay, kurgusal, rötuşlanmış, işlenmiş, kılıfına uydurulmuş gerçekliklerin sabitlenmiş görünüşleri, sözlerin dolaşımında değer ve derinlik kaybına uğrayan anlamları, insanların kendini dışavurma öncelikleriyle dönüştürdükleri kişilikleri ile oluşturulan bu ortamda **içimizin Hira'sına çekilmek mümkün olmadığı** için de insanın içine yerleştirilen vicdan çipi paslanıyor ve manevi dünyamız bir eğlence formunda metalaşmış bir olgu olarak çıkıyor karşımıza.

Bu açıdan bakınca da ezici bir kesimin **"teknoloji çağı"** olarak nitelendirdiği hız, hız ve ayartıcı güçlerin kutsandığı bu paslı iklime ben **"savrulma çağı"** olarak bakıyorum maalesef.

Kabul ediyorum evet; hareket hayatın tabiatında var, dolayısıyla insanın hareketi araması kadar tabii bir şey yok, ama hareketin hızı da önemli.

Bir atlıkarıncaya bindiğinizi düşünün mesela ve heyecanla bindiğimiz bu atlı karıncanın bir arıza ile normalden daha hızlı döndüğünü hesap edin. Böylesine normal dışı bir hızda dönen atlıkarıncadan inmek istesek de inemeyeceğimiz için, bu hız eziyetli bir mahkumiyete dönüşmez mi bizim için?

Benim sözünü ettiğim savrulma hali bu işte.

Tüketim arzumuz depreştikçe, sahip olma hırsımız arttıkça hayatımızın da hızı arttı ama değişimin seyri başımızı döndürüyor sürekli. Artık kendi normallerimizle irtibat kuramaz, yaptıklarımızın anlamına erişemez haldeyiz.

Üstelik kendimizi bu hıza o kadar kaptırdık ki, istesek de dışına çıkamıyoruz bu çılgınca döngünün.

Alışveriş yapmak, yeni bir şeyler almak, herkesin sahip olduklarına sahip olmak, popüler şeylerden haberdar olmak, günün trendlerini takip etmek, ekran başlarına çivilenmek, dokunmatik olan her şeye yüzlerce kere dokunmak ama aslında gerçek olan hiçbir şeye dokunamamaktan ibaret olan bu döngüde tüm bunları yapmayı, biraz da bütün dünyaya gösterebilmek, üstümüze takıp takıştırıp sergilemek, insanlığımızın orasına burasına iliştip kişisel vitrinimize koyabilmek için delicesine bir arzu içindeyiz çünkü.

Bu, tükenmek bir yana her gün dozu daha çok artan arzumuz; bize bir nimet olarak bahşedilen bu hayatın anlamını elimizden aldı ve artık bu hayatla ruhumuzu doyuramaz hale geldik, bu yüzden de kendi hakikatimizden adım adım uzaklaşmaya başladık.

Kendi bedenimizden daha iyi bir beden, o bedeni örten elbiseden daha çarpıcı bir elbise, kendi yüzümüzden daha güzel bir yüz, kendi yaşantımızdan daha şaşıklı bir yaşantı aramaya çıktığımız günden beri bizi kan ter içinde bırakan, bütün bu **'parlak'** performanslar sayesinde; yaşarken, duyarken, hissederken, kendimize ve başkalarına yönelirken, kendimizle ve onlarla zamanı paylaşırken, içindeki onca şeyle birlikte hayatın içinde akıp giderken geride bıraktıklarımızla aidiyet hislerimizi, referanslarımızı, sâbitelerimizi, meselemizi, mesuliyet duygumuzu, suallerimizi, mukaddeslerimizi de **yük olarak gördüğümüz**

için teker teker indirmeye başladık uğradığımız her mekan ve insanda.

Kendi hayat hikayemizi özetinden hızlıca okumaya çalıştığımız için de tevazu peçeli kibrimiz, ihlas libaslı riyamız, zekâ kılıklı üçkâğıtçılığımız, uyanıklık suretli dalaveremiz; kulluğu ibadetten ibaret zannedişimizle kendimize, fikrimize, insanımıza, tarihimize, coğrafyamıza, değerlerimize ve en önemlisi de insan yanımıza düşman oluş serüvenimiz hız kazandı.

Kaygan zeminlerde patinaj yaptığımız, zihnî felçleşme yaşadığımız bu yaşam biçiminin bir çeşit köleleşme olduğunu **göremediğimiz için** sorunlarımızın nedenlerini ve kökenlerini, nereden kaynaklandığını, bu sorunlarımızın üstesinden nasıl gelebileceğimizi de **bilemiyoruz artık** ve gerçekleri örtbas ederek attığımız her adım, geride bıraktığımız her değerimiz bizi büyük çıkmaz sokakların eşiğine fırlatıyor.

Saymaya çalıştığım bu sebeplerden olsa gerek ki;

Kabul ettiğimizi sandığımız ama temsilinde aciz kaldığımız, bu acziyetin bile farkında olmadan ömür çürüttüğümüz değerler manzumesinin hayatlarımıza yansımayan kısmında kible ehli olduğunu **iddia eden** bizler; **artık namazlarda dahi** aynı camilerde bir araya gelemiyor **ama** Allah'ın ipine, O'nun gösterdiği yola topluca tutunabilmenin hayallerini kuruyor; ürpertici, her şeyimizi tefessüh ettiren, bin küsur

yıllık çileyle inşa ettiğimiz anlam haritalarımızı, değerlerimizi yerle bir eden bir sekülerleşme yaşıyoruz.

Bu dünyevileşme ile de dün, taşlara tapan Ebu Cehil misali kâfirlerle sınıp dirayetini gösteren bu coğrafya; **bugün gönüller yıkan ama buna rağmen camilerini gökyüzüne yükseltme yarışında olan** iman sahipleriyle baş başa maalesef.

İnsanlığın **kendini kemirme süreci** olarak gördüğüm bu zaman diliminde sığındığımız uyuşmalardan elimizi eteğimizi çekip, canımızı yakacak bir zihin ve kalp berraklığına kendimizi teslim edebilir miyiz veya bu derece zıvanasından çıkmış zihinler, yanaşır mı böyle ağır bir bedeli ödemeye **bilmiyorum**.

Zira kendisini bile görmekten aciz kalplerimizi öylesine dışa çevirmiş, öyle itimat etmişiz ki herkesin **var zannettirdiklerine**, var sandıklarımızın yokluğu hâlinde varlığın ve varlığımızın hiçbir anlamı kalmayacağı **korkusuyla** içimize “yok” muamelesi yapıyoruz.

Bu korkudan olsa gerek ki bugünkü sahiplik arzumuz sorumluluk ihmâline dönüştü. Her şey bizim olsun derken biz kendimizden bir başkası olup çıktık. Sorumluluktan anlamadığımız sahiplikten anladığımızı değiştirdi. Kendimize dahi sorumsuz oluşumuz, bizim bize ait olmadığımızı, **aldığımız her nefesin dahi emanet olduğunu** unutturdu bize. İçimiz ve dışımız arasındaki muazzam irtibat ve ahenk de böylece kayboldu.

Dinin özünün “**güzel ahlâk**” olduğunu, **asıl mücadelenin insan kalabilme çabasında saklı olduğunu** bin beş yüz yıl önce haykıran Muhammed’i hakikatler ile aramız **nasıl bu kadar açıldı sanıyorsunuz?**

Şu satırlarla olsun **sadece iki dakika** başınızı ellerinizin arasına alın ve **düşünün lütfen;**

Adını “**bilgi çağı**” koyduğumuz ve artık bilginin bir “**tık**” uzağımızda olduğu günümüzde rüşvet yiyen memurundan tutun da işini savsaklayan işçiye; işçisini sömüren patrona, fâîze tenezzül eden cüzdana, didişmeyi kardeşliğin önüne koyan idraksiz, geçmişine sövmeyi marifet zanneden nasipsiz, ölünün ardından iftira eden çapsıza, velhasıl hırsızından arsızına kadar, **herkes her şeyi bilmiyor mu bu toplumda?**

Allah’ın rahmetini kaybetme korkusunu anlatmak yerine O’ndan korkutmayı tercih ederek sevgi ile korkunun bir arada olamayacağını atlayan; vaatler üzerine kurulu cennetperestlikle dünyayı insanlara cehennem eden; manaya kafa yormak yerine ücretsiz mushaf dağıtmayı seven; kin, intikam, ihtiras ve hasetlik gibi duyguların esiri olan ama kendisini bilgi kumkuması gören; gönülleri ise konfor, tahakküm ve şöhret putlarının işgalinde olan kimseler bugün gözlerinin önündeki gerçekleri görmemekte diretmiyorlar; inanmak istedikleri şeylere delil bulmak için akıl nimetini inkara kadar hadsizleşmiyorlar mı sizce de?

“Kardeşleriyle bir olmayana ilahi nimetlerin lütfedilmeyeceği” idrakinden nasipsiz, irfan yoksunu hikmetsiz bir din tasavvur edenler; böylesi bir din anlayışının kârına ortak çıkıp mükellefiyetlerinden kaçınarak dünyada saltanat sürenler; **“olanlara tepki veriyorum”** zannıyla dini hayatın kalbinden çekip alarak tapınaklara, kutsal gecelere, saray yavrusu evlerde yünlü seccadelere hapsedenler; kendilerini sadece müjdelerin ama kendisi gibi düşünmeyen, davranmayan herkesi **“ötekileştirerek”** ikaz ve cezaların muhatapları sayanlar; **“bu dini sadece biz anladık”** kibrine kapılarak başkalarını tekfir edip Rahman’ın rahmetine tahsildarlık yapmak gibi bir gaflete kulaç atanlar bilerek veya bilmeyerek **bu değirmene su taşımıyor**; müslümanları parçalamaya **devam etmiyor mu?**

Ömür duvarlarımızdan her gün bir tuğla eksilirken yitiklerini bulmak konusunda çabalamak ve **kendini ötelere hazırlamak yerine** tefrikaya düşüp parçalanmaya sebep olarak Rabbin rahmetinden uzaklaştıran bu hadsizlik; cehaletin emzirdiği evvelki ümmetlerin yanlışlarını tekrar etmekten, yani **tarihin tekerrüründen kaynaklanmıyor mu?**

Kabul etmeliyiz ki, talip olduğumuz nimetlerin yüceliğince **maddi imkânlarımız arttıkça** sağdan yanaşan şeytanın açık hedefi haline gelen bizler; haykırmaya çalıştığımız hakikatlerin bizde eksik olduğunu; mutlak hakikatler karşısındaki manevi yetimliğimizi **fark etmeksizin** aldığımız her nefesin, dillendirdiğimiz her kelimenin, yediğimiz her

hakkın, ağlattığımız her gözün, acıttığımız her kalbin **hesabını vereceğimiz o günden gafil olduğumuzdan beri**; hayat denen girdabın bilinmezliklerinde ruhsuz insanlara dönüştük.

Çok değil; kendi hiçliğimizi fark edecek kadar her şeyin sahibini bildiğimiz, **bu kadar gereksiz meşguliyetimiz olmadığı için** içimizle barışık olduğumuz on beş, en fazla yirmi yıl önceki vakitleri **anımsayın ne olur**;

Dünyanın bize en uzak köşesinde açlıktan kıvranan bir insanın varlığı, bir annenin gözyaşı, bir yetimin baba haykırışı kendilerinden haberimiz olmasa bile *-yüreğimizde o an yanan bir ateşle-* iştahımızı kaçırıp, soframızdan **kaldırmaz mıydı bizi?**

İnanığımızla yaşadığımızın birbiriyle çelişmediği; aklımızla kalbimizin, hâlimizle kâlimizin, içimizle dışımızın bir olduğu o vakitlerde mahallemizden okulumuza, evimizden komşumuza, çarşımızdan sohbetlerimize kadar her alanda hayatımızı tanzim eden sabit referansımız **“sevgimiz, merhametimiz, şefkatimiz”** değil miydi?

“Komşun açken tok yatılmaz” diyen de, vaktiyle yoldakilerin canı çekmesin diye muzı siyah poşetle taşıyan da, görülen kusurun söylenmesini ayıp bulan da **biz değil miydik?**

İlkelerinin izini süren, ilkelerini ülkülere dönüştürme cehdi gösteren; kal ve haliyle hakikati yaşayan ve yaşatan; fikir, oluş ve varoluş sancısı çeken ve bu mümbit coğrafyanın her

karışını kanlarıyla sulayan ceddimiz canlarını, mallarını, kanlarını inançlarına şahit kılmanın aşkıyla yanıp **tutuşmamışlar mıydı?**

Bu aşksal tecrübenin hevese kurban edildiği, mutluluğun hazza ipotek edildiği bu keskin ve hızlı dönüşümü **neredeysse tereddütsüzce kabullenmedik mi hepimiz?**

Buluşmamız gereken arkadaşlar, katılmamız gereken toplantılar, yapmamız gereken sunumlar, doldurmamız gereken formlar, gerçekleştirmemiz gereken planlar, kaçırmamamız gereken etkinlikler, indirimli-indirimsiz satışlar, yakalamamız gereken trendler, kutlamamız gereken özel günler, atmamız gereken nutuklar, içini doldurmamız gereken yalanlar, atmamız gereken havalar, taşımamız gereken dedikodularla **yaşadığımız çağa hangi borcumuzu ödeyebildik?**

Her şeyi bu kadar konuşup tüketmişken ve hiç kimsenin bir şeyleri konuşmaya yeniden başlamaya, yeniden düşünmeye, fikirlerin ve duyguların sıfır noktasına geri dönmeye tahammülü yokken **bunca yanışı nasıl doğruya taşıyacağız, var mı bir fikriniz?**

Bu zamane dolambacında şuursuzca dönüp dururken kendimize **nasıl geri dönecek**, zihnimizi ele geçiren bu dehşetengiz illüzyondan düşüncelerimizi **nasıl kurtaracağız?**

Bizi her yanımızdan kuşatıp saran bu cendereyi **nasıl kıracak**; elimize tutuşturulan hazır cevaplardan yakamızı nasıl sıyracak, bilmeceyi aramaya **nereden başlayacağız?**

Bugün bulunduğumuz yerin aslında kaybolduğumuz yer olduğunu **nasıl anlayacak**; ulaşmaya çalıştığımız hedeflerin bizi her gün kendimizden uzaklaştırdığını **ne zaman fark edeceğiz?**

Peki ya maddiyatla tıkmaya, çılgınca satın almaya, tüketmeye, ortamlara akmaya, kendimizden saklanmaya, başkalarını bozuk para gibi harcamaya, nefret etmeye, öfkeyle itişip kakışmaya, ihtirasla ötekileştirmeye, kötülükle yaşamaya, zihinsel olarak güdülmeye, duygusal olarak sömürülmeye, sığılmaya ve klişeleşmeye, teknolojik olarak köleleştirilmeye, güncelle uyuşturulmaya, markalarla güdülenmeye, trendlerle bağımlılaştırılmaya, başkalarının hakkıyla zenginleşmeye, haksızlıkla kazanmaya **ne kadar devam edebileceğiz?**

Farkındasınız değil mi?

Bütün öngörülemez taraflarımızı, başkalarına benzemezliklerimizi, bize özgümlüklerimizi unutturmaya çalışarak zamanın yırtılmaz kumaşından bir örtüyle kapatmaya, örtmeye çalışıyorlar kalplerimizin üstünü ki, açılan boşluğa bizim için hazırladıkları yeni standart insan tarifini, kalıba dökülmüş fikir ve hissedişleri doldurabilsinler.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı **hakikate uzanmak konusunda öksüz ve yetim durumda olduğumuzu** her platformda haykırmaya çalışıyorum.

Zira önümüz ve arkamız gaflet setleriyle kapanmış gibi.

Önümüzü göremiyoruz; çünkü önümüze çekilen gaflet perdesi geleceği görüp kendimize çeki düzen vermemizi engelliyor. Bu yüzden de o muhteşem hesap gününü unutuyoruz. **Arkamızı göremiyoruz;** çünkü geçmişimize bakıp ders çıkaramıyoruz. Böylece de basiretimiz karardığı için ne kendi çağımızın göğsünden süt emerken olan bitenden hakkıyla haberdar olabiliyor, ne de geçmişin hatalarından kurtulabiliyoruz.

Tüm bunlar da aslında yana yakıla dile getirdiğimiz “**müslüman**” kavramının “**insanlığın annelik makamı**” olduğu gerçeğinin üstünü örtüyor.

Kimbilir belki de bu makamın farkındalığını yitirdiğimiz için imanımız aslanlar gibi yuvasını beklemek yerine kuş misali konup göçüyor.

Abartıyor muyum? Bence hayır!

Soralım mı kendimize; ahlâken varisi olduğumuz Rahmet Nebisinin **merhametten nasipsiz bir ümmeti olabilir mi** veya Allah’tan rahmet talebinde bulunan kulun, öncelikle kendisinde belirecek merhameti **arayıp bulması gerekmiyor mu?**

“Merhamet, vicdanın kalbe okuduğu ezandır” idrakinden nasipsiz bir halde üzerini örttüğü vicdanı, kirlettiği aklıyla bu ezanı duymayana rahmet nasip olur mu peki?

Edep terazisinin iki kefesinde yer alan tevazu ve izzetten habersiz kibir ehli için kalplerinin mühürleneceği tehdidi yok mu İlahi ikazlarda?

Hayır hayır; ne ümitsizlik kuyusundaım ne de yılların onulmaz sızalarına hekim olup neşter vurmak gibi **bir hadsizlik içindeyim.** Satır aralarında arz etmeye çalıştığım gibi zihnimden geçenlerin ağırlığını tek başıma kaldıramadığım için sizi de beynimdeki bu kavgaya ortak etmek istiyorum.

Çünkü topluma onların **öncelikli ihtiyaçlarını gözetmeden** sadece rağbet gösterdikleri şeyleri verenlerin **“inşa”** gibi bir dertleri olmayacağına iman edip; aynı zamanda hasret ve hararetle aranılmayan, içerisinde adalete dönük umudun olmadığı, sevginin ötelendiği hiçbir hareketin topluma faydası **olmayacağına** inananlardanım.

Zira yazımın başından beri andığım gibi çağlar ötesinden nebevi bir ikazla **“size bakıp müslümanlığa özenen yoksa imanınızı gözden geçirin”** nidasının şaha kalkması gereken bu süreçte **“yeryüzü işlerine hürmet etmediğimiz için, semavi işlerde farkındalık sahibi olamayacağımızı”** atlayarak Allah’ın insanlık için murad ettiği yaşamı ıskalayıp kendini kurtarma telaşı içinde zevk ve hazlarımıza kapılmış bir ömür sürüyoruz.

“İnsanların bize bakıp özenmesi!”

“Ne kadar ağır bir vebal bu” omuzlarımızda değil mi?

Bu eylemlerimizde Allah'ın ve O'nun en muhteşem ayeti olan, en büyük kutsal olan insanın **rızası nerede; asıl sorun burada işte!**

Gönlümüzü zihnimizle buluşturarak hakikatin derdiyle tenhaya çekilip, ilahlaştırdığımız nice köksüz sevgiler, menfaatler ve ihtiraslarla çevrelendiğimiz farkındalığıyla bizi gönül mabedimize çağıran ezanlar hürmetince **hicret edelim mi kendi gönül çölümüze?**

Mademki bu dünyaya sahip olmak için değil şahit olmak için gönderildik;

Saray yavrusu evlerimizde, yünlü seccadelerimizde firdevslere talip iken, dışardaki **kaç** imdat çılgınlığına kulak kabartabildik veya **kaçının** feryadına yetişebildik?

Kaç yetimin başını okşayıp yüreğinde tebessüm olabildik?

Kaç yoksul sofrasına konuk olup umutlarını diriltebildik?

Ellerimizi açıp dua ettiğimizde eşimizin, çocuklarımızın, dostlarımızın ve sevdiklerimizin arasına samimane bir şekilde **kaç** mazlum girebildi?

Asra bedel **kaç** geceyi sabah edip damla damla yaş düşürdük gönüllerimize mazlumlara adına?

Kız çocukları diri diri toprağa gömülüyorken **kaçını** kurtarabildik?

Dünya üzerinde 1,5 milyar insan aç iken, günde otuz iki bin civarında insan açlıktan ölüyorken **kaçına** uzanabildik? Üzerine ölü toprağı serpilmiş **kaç** ruhta inşirah yaratabildik?

Siyonist şeytanlık dört bir yanımızı sarmışken, emperyalizmin elinde inim inim inliyorken, kapitalizm bugün dünya üzerinde en büyük "**din**" iken **kaç** kişiyi hakikat ile buluşturabildik?

Bu din "**güzel ahlâk**"tan ibaret iken, lisanımız kalbimizin ve idrakimizin aynası olması gerekirken **kaç kişi** bizim vesilemizle kendine çeki düzen vermeye çalıştı?

Allah'a olan namaz, oruç, zekât, hac borcumuzu (!) öderken; O'nun en muhteşem ayeti olan ve bize emanet ettiği insanlara karşı adalet, merhamet, şefkat, rahmet, nezaket borçlarımızdan **kaçını** ödeyebildik?

Varlığımız **kaç** insan için ümit, güven veya huzur sebebi? Kaç tanıdığımız bizi görünce "**Allah iyi ki seni yaratmış!**" diyebiliyor?

Kâinatın gözbebeği olup kıymet nazarında emsalsizliğimizi müjdeleyen "**insan yanımızın**" bize sunduğu ödevler bu "**kaç**"ların neresinde?

On, on iki asır boyunca evrene, kâinata ve âlemlere aynı anda bakan, aynı hakikat peşinde koşan; evrende gördüklerini kâinata, kâinata gördüklerini âlemlere taşıyan;

bilgiyi idrake, idraki şuur ve şahitliğe döndüren **“yeryüzünün efendileri”** olma şerefine ulaşmış ceddimizin buram buram huzur, kardeşlik, rahmet, merhamet, birlik kokan maneviyatı **nereye kayboldu?**

Evet, yazık ki ardi arkası gelmeyecek bu sorulara vereceğimiz samimi cevaplar da gösteriyor ki; **“yeryüzünü ihmal ederek semadan nasip aramanın”** küstahlığı içindeyiz. Zira kaybedecek varlıkları çoğalan bizler, başkalarının kaybettikleriyle ilgilenmez durumdayız artık. Oysa sahip olduğumuzu iddia ettiğimiz manevi dinamikler Yaratan’a olan yakınlığımızın göstergesinin yaratılmış için ortaya koyduğumuz gayret ve katkının **ta kendisi olduğunu haykırıyor.**

Yaklaşık yirmi yıllık birikimin mahsulü olan elinizdeki bu çalışma bu satırların başından beri benliğinize sunmaya çalıştığım **“yaratılmışa hizmet ve öze dönüş adına”**; onun hatırı, öbürünün sözü, diğerinin tehdidi, berikinin ırkı, filanın hayâli, falanın planı için değil; dünyamızın huzuru, ukbamızın imarı sancısı içinde **kim neyi beklerse beklesin, neyi isterse istesin, kim hangi dertle kıvranırsa kıvransın** umudumuzun, duamızın, **'daha güzel, daha yaşanılır, daha eşit, daha adil bir dünya'** inşa etmek olduğu hakikati ile **yeniden yüzleşmemizi sağlamak amacıyla** kaleme alındı.

Zira bu satırların yazarı biliyor ve inanıyor ki, **“birbirinizi sevmedikçe iman etmiş sayılmazsınız”** emrine kulak tıkayıp, imanın ilk adımının **“sevgi”** olduğundan bihaber, **“doğru ve güzel olanı”** aramak ve bulmaktan çok kendisini

"haklı ve üstün" çıkarmaya çalışmak, hiçbirimize "hiçbir şey" kazandırmayacak.

Çünkü, bize bizden sonraki nesillere zayii etmeden bırakalım diye teslim edilen "emanet" bilinci; "güzelin yarattığına çirkin muamele edilmez" safiyeti ile güzel ahlâkı kendisine mülk eyleyen bir gönle ihtiyacımız olduğunu; "bir başkası yaşasın diye ölebilenin" yaşamaktan güzel olduğunu fark etmemiz gerektiğini; sözün belki de en ağır olan "emrolduğumuz gibi dosdoğru olarak", bize dosdoğru olmayı emreden kitaba hakkıyla râm olmamızı, bu ilahi emre muhatap oluşuyla sakalları ağaran güzelin ardına tam bir teslimiyet ve sadakatle, gayret ve muhabbetle düşmemiz gerektiğini **fısıldıyor**.

Maneviyatımızın merkezinden kopup gelen **bu fısıltıyı** da ancak; silah tutan ellerin kalem tutuşunu, öfke kusan dillerin tesbih çekişini, İslâm beldelerine adaletle diz çöktüren ecdadımızın gönül sultanları önündeki tevazusunu anlayarak; tahiyyatlarda okuduğumuz 'Rabbenâ'larda; "**beni, ana-babamı ve bütün müminleri bağışla**" diyerek az sonra hiç de üstümüze vazife olmayan bir kavgada kalbini kıracağımız, hakaret ve hatta küfür edeceğimiz, yetinmeyip ihanet edeceğimiz kardeşimizin ebedi saadeti için dua ettiğimizin farkına vararak duyabileceğiz.

Bugün olmasa bile **mutlaka yarın** ilmin, irfanın, edebiyatın, felsefenin, sinemanın, sosyolojinin ve psikolojinin istikametini büyük ölçüde yeniden aslî rotasına çevirmeye başladığına şahit olacağımıza; bu derin travmanın, bu büyük

kırılmanın fikirde, duyguda, anlayışta, hissedişte birçok gerçeği geri dönmeyeceğimiz şekilde yeniden değiştireceğine ve aslına döndüreceğine **inancım tamdır**.

Hız.Ibrahim(as)'e su taşıyan karınca misali; sırtımızda dağlar, gönlümüzdeki sonsuz umutla **yüreğinizdeki tüm** çorak arazilerinizi yeniden yeşertebilmek ümit ve temennisiyle.